

Nr 485.

Av herrar **Hagberg** i Luleå och **Brädefors**, *angående avskaffande av alla tullar, acciser, tvångsregleringar och dylikt, som fördyrar småböndernas och arbetarnas behovsartiklar.*

En högt utvecklad jordbrukskultur, införandet av arbetsbesparande maskiner samt modernare och intensivare brukningsmetoder av jorden har medfört förbättrade skörderesultat. Övergång till rationell boskapsskötsel i en rad länder har medfört förbättring och utökning av den internationella animaliska produktionen. För att denna utveckling skulle kunna leda till stegrat välstånd åt massorna krävdes ett ordnat samhälle, men i det kapitalistiska systemets anarki utgör denna stegring av agrarproduktionen en förbannelse för de värdeskapande massorna. Medan miljoner arbetare och fattiga bönder i hela världen gå under av svält, därför att de inte har råd att köpa sitt dagliga bröd är spannmålsmetropolernas väldiga vetemagasin överfyllda av miljoner ton vete, som undan för undan ruttnar bort, i de fall det inte utsättes för organiserad förstöring. Medan miljoner arbetslösa och deras familjer lider brist på näring och aldrig kan få en bit kött uppfinner nya maskiner för att förvandla friska kreaturskroppar till gödningsämne eller i bästa fall svinmat med samma utsikter att bli förstörda med samma genialiska maskiner, därmed levandegörande legenden, om de magra nöten som åt upp de feta och ändå förblevo lika magra.

Förstörandet är kapitalismens styrande krafter metod för att på massornas bekostnad klara sig från krisens följder. Ännu så länge sker det på »fredlig väg», men metodens »fulländning» är krigens massmord, som förberedes och planlägges av samma krafter.

Detta är läget i den kapitalistiska världen. Med den internationella ekonomiska krisen är en agrarkris förknippad, som är djupare, långvarigare och mera omfattande än någon tidigare agrarkris som haft ekonomiska orsaker.

Det orättvisa kapitalistiska utsugningssystemet har mitt i överflödet och varurikedomen fött nöd och fattigdom av skrämmande omfattning. Och detta inte minst bland massor av dem, som på »egen gård och grund» genom idogt arbete förmår jorden att ge näring.

Orsakerna till detta tillstånd ligger i det kapitalistiska samhällets egen sociala och ekonomiska uppbyggnad. Så länge det kapitalistiska samhället består, är den ekonomiska krisen en oundviklig följd av de »goda tiderna», av »uppsving» och »blomstring», emedan *endast de kapitalistiska storföretagarna i industri, handel och jordbruk förmår att dra fördel av blomstringsperioderna.*

Hela det fattiga, arbetande folket är dömt till stigande armod under kapitalismens system. Arbetarna, som endast har sin arbetskraft att avyttra, utsuges allt hårdare. Rationaliseringens frukter visar sig endast i profitbolagens årsberättelser. De arbetande bönderna, som inte är nog kapitalstarka att följa med de stora kapitalstarka jordägarnas rationaliseringstävlan inom jordbruket, dömes till större skuldsättning och djupare elände, utan att någonsin under kapitalismens herravälde finna någon utväg därur. Om de förut åtminstone hade den möjligheten, att erhålla arbete inom industrien eller annars vid sidan av sitt jordbruk, så är denna utväg nu i stort sett fullständigt stängd. Inte endast de själva är dömda att till priset av allt djupare elände kämpa för att få bruka »sin» jordbit, deras vuxna barn kan inte längre vinna inträde i fabriker eller på andra arbetsplatser. De måste stanna hemma och dela den allt mindre brödbiten hos sina föräldrar, därför att industriföretagen dagligen kastar ut arbetare i stället för att ta in nya.

Vår så reklamerade »idyll» — Sverige, med dess jordbruk, skiljer sig inte till det bättre från den övriga kapitalistiska världen. Läget och utvecklingen för det svenska jordbruket är i stora drag detsamma som i kapitalismens övriga länder.

I Sverige brukar mer än tre fjärdedelar (77.7 procent) av jordbrukarna tillsammans inte mer än en tredjedel (34.3 procent) av jorden. Deras brukningsdelar, som uppgår till högst 10 hektar, kan endast i undantagsfall på sydsvenska slättbygden brukas med moderna maskiner. Och i de fall brukaren haft möjlighet att anskaffa maskiner kan de givetvis inte få samma räntabilitet som på de större jordbruken. Jordbrukets maskinisering är en fördel, som endast storbönderna och godsägarna kan dra nytta av och berika sig på. För storbrukaren blir därigenom produkterna mycket billigare än för småbrukaren, ty med användning av maskiner går det i genomsnitt endast åt sjättedelen så mycket arbetskraft. Det småbrukaren behöver 18 timmar att meja för hand, kan mejas med maskinkraft på tre timmar o. s. v. Storbrukarens jordbruk förräntar sig bättre. Han får under annars »normala» förhållanden råd att anskaffa bättre utsäde, mera gödning, moderna maskiner, bättre boskapsbesättning, utföra täckdikning och införa gödselstäder, varigenom storbruket blir ännu mera konkurrenskraftigt i jämförelse med småbruket. I den bristfälliga svenska statistiken visar detta sig bland annat därav, att jordbrukarna med mindre areal än 10 hektar inte haft råd att täckdika mer än i genomsnitt 8.9 procent av arealen, medan storföretagarna med mer än 50 hektar jord har nära hälften av sin jord täckdikad; medan mer än en tredjedel av storföretagarna har urinbrunnar av cement, förekommer sådant endast hos 3 procent av småföretagarna o. s. v. Och medan storbönderna har råd att köpa och underhålla kor, som mjölkar 4 till 5,000 kilogram mjölk om året, måste den fattige bonden nöja sig med kor, som endast mjölkar 1,400—2,000 kilogram per år. Sådant beror inte, som de välbetalda byråkraterna i olika kan-

slier till »småbrukets fromma» så ofta påstår, på att de »mindre duktiga jordbrukarna» inte kan följa med i utvecklingen eller inte är tillräckligt måna om sin torva. Säkert är den stora massan av småbrukare både arbetssammare och mera intresserade av sin jord än storbrukarna. Säkert är, att alla småbrukare under de förhållanden, som nu rått en längre tid, nedlägger och måste nedlägga stor möda och omsorg om sitt jordbruk, under det att storföretagaren inte endast lejer andra till att arbeta utan också till att tänka för sig och många fall endast tillfälligt befattar sig med sitt jordbruk.

Den inte endast för »modernäringen» utan för hela folkhushållningen så betydelsefulla tekniska och vetenskapliga utvecklingens frukter är monopoliserade i händerna på ett litet fåtal allt rikare storföretagare i samhället såväl som också i dess jordbruk. Under »normala» förhållanden kan även småbrukaren uppehålla sig, emedan det som går åt för hans existensminimum bestämmer varupriset på jordbruksprodukterna, när hela jordens avkastning kan avsättas. Men storföretagaren — godsägaren och storbonden — med rationaliserade brukningsmetoder drar dessutom stora extraprofiter, då de inte behöver nedlägga så mycket arbetskraft och således kan framställa sina produkter billigare.

Därtill kommer att *det svenska agrarkapitalet är intimt allierat med det svenska finanskapitalet i sin helhet.* Inte endast det, att bankerna endast genom hypotekslånen är verkliga ägare till nära hälften (1930 — 43,3 procent) av det svenska jordbrukets taxerade värde (därtill kommer de lägre bondeskiktens ytterligare skuldsättning, som för det mesta omfattar hela egendomen) samt att staten, industribolagen, bankerna och andra finanskapitalistiska företag äger väldiga jordområden, som under olika former till stor del brukas av små- och fattigbönder. Sveriges 1,930 godsägare hade 1920 en förmögenhet på nära en miljard kronor, som säkerligen till stor del om inte största är investerad i finanskapitalistiska företag och i första hand i de monopolföretag, som jordbrukarna måste vända sig till då de antingen vill avyttra sina produkter eller anskaffa kraftfoder, konstgödning, utsäde o. s. v. Därtill kommer att spritbrännerierna, stärkelsefabrikerna, mejerierna och ett stort antal slakterier så gott som uteslutande ligger i händerna på storbönder och godsägare, vilka därigenom inte endast förmår att ernå högre pris på egna produkter, utan också skaffar sig extraprofit på småböndernas bekostnad genom att köpa upp deras produkter till underpriser. Samma är också förhållandet med viss del av de rika storböndernas kapital. *Jordens storföretagare ligger inte endast över i konkurrensen gentemot småbrukarna, de deltagar direkt i deras utsugning på skilda områden och har krasst motsatta intressen gentemot de senare.*

De och deras gelikars representanter är det som sitter i ledningarna för alla de institutioner och styrelser, som har det avgörande ordet i svensk agrarpolitik. Deras intressen tjänas av hela statsapparaten. Till och med i den apparat, som leder den så omtalade egnahemsrörelsen, vilken skall demonstrera statsmakternas intressen för småbrukarna.

Liksom den »självägande» bondens skuldsättning, är egnahemslånen endast en snara om halsen på dem som är beroende av dem, medan de storjordägare, som »offrar sin jord» för utstyckning till detta ändamål, tillhör dem, som drar hem vinsten i form av höga jordpriser och säker betalning, samtidigt som de, om de är intresserade av det, oftast behåller det utstyckade godsets bästa jord själva. De bönder, som slår sig på »egna hem» hänvisas till den sämsta jorden, där de för det lånade kapitalet och egna besparingar skall uppföra reglementsenliga byggnader o. s. v. Dessa egnahem avkastar med säkerhet endast ett ting, nämligen en egnahemsägare var sjätte år, som en egnahemsägare i Kristianstadstrakten uttryckte det på ett bondemöte förra året. Även övriga slag av egnahemsbruk är att jämföra med de ovannämnda. *Om småbonden är egnahemsägare, arrendator, »arbetarsmåbrukare» eller »självägande» äger ingen avgörande betydelse, de är alla föremål för det med finanskapitalet allierade agrarkapitalets utsugning på alla områden.*

Detta har inte minst kommit till uttryck i den jordbrukspolitik, som genomförts i Sverige under den nuvarande agrarkrisen. Denna liksom all politik i vårt »demokratiska» Sverige bestämmes och dirigeras av finanskapitalets representanter. Och de förstår sannerligen att lägga den tillrätta för sig. De känner inga skrupler vid att demagogiskt utnyttja den stora bondemassans ekonomiska ruin för egen vinning.

De fattiga bönderna, d. v. s. den stora majoriteten av Sveriges bondebefolkning, drabbades först och drabbas hårdast av krisen. De hade tidigare till stor del kunnat tjäna något bredvid sitt jordbruk på arbete hos andra. Denna möjlighet stängdes genom den stegrade arbetslösheten. Särskilt godsägarna genomför f. n. en skärpt rationalisering, inte så mycket genom maskinisering som genom hårdare utsugning av arbetskraften. De övergår från att ha årsarbetare till dagsarbetare för hårt nedpressad lön. Därav kommer den snabba stegring av arbetslösheten på landsbygden, framförallt bland lantarbetarna, som visar sig i de senaste arbetslöshetssiffrorna. Så har antalet arbetslösa lantarbetare endast under det senaste året nära fördubblats. Under sådana förhållanden blir det allt omöjligare för den fattiga bonden att finna någon utkomst vid sidan om sitt jordbruk.

Den stora massan av Sveriges bönder var redan förut så hårt skuldsatt, att de endast med uppoftningar och försakelser kunde hålla sig uppe. De med krisen minskade inkomsterna har givetvis ytterligare försvårat deras möjligheter att hålla det hela flytande. En av lantbruksstyrelsen företagen undersökning av de mindre lantbrukens ekonomiska bärkraft har givit följande resultat: 102 mindre jordbruk i mellersta Sverige med en genomsnittlig areal av 13,8 hektar odlad jord, hade räkenskapsåret 1931/1932 en nettoavkastning av i genomsnitt 3 kronor per hektar, vilket som helhet taget betydde en förräntning med 0,2 procent av kapitalet. Det talas och skrives mycket om *jordbrukets nödläge*. Det

återspeglas i dessa siffror från de små jordbruken. Hur skall dessa bönder kunna betala de dryga räntorna, som belöper sig till det flerdubbla av avkastningen? De kämpar till det yttersta för att hålla sig kvar. Det visar bland annat siffrorna över de »frivilliga» jordbruksförsäljningarna, som under de senaste åren sjunkit med omkring 25 procent. Av ovannämnda undersökning framgår även, att nämnda jordbrukare för att få det till att gå ihop, måste företaga en kapitalförbrukning med i genomsnitt 212 kronor, vilket inte annat är än en stegrad skuldsättning. Och dock tillägger lantbrukssällskapets direktör L. Nannesson i sin redogörelse över beräkningen försiktigtvis: »I vilken mån de här framlagda resultaten anses såsom representativa för det stora flertalet mindre jordbruk inom landet under ifrågavarande år, är givetvis vanskligt att bedöma. I betraktande av att de kontrollerade jordbruken med hänsyn till hektarskördar, mjölkavkastning per ko och mjölkpris *intager en relativt förmånlig ställning*, ligger det nära till hands antaga, att de även med hänsyn till det ekonomiska slutresultatet *är bättre än genomsnittsjordbruket.*»

Att det stora jordbruket lönar sig bättre, visar en annan beräkning från räkenskapsåret 1932 omfattande 277 jordbruk, varav 32 procent med en areal över 50 hektar (i genomsnitt har endast 20 procent av Sveriges jordbrukare en areal på över 50 hektar), som visar en nettoinkomst på genomsnittligt 35 kronor per hektar i stället för 3 kronor för småbrukarna.

Något annat material i denna fråga finns inte att tillgå, men det kan som belysande framhållas, att Sveriges godsägare, som tillsammans med sina familjemedlemmar uppgick till 7,422 år 1920, hade en årsinkomst på 56.7 miljoner kronor, under det att torparna och deras familjemedlemmar uppgående till 144,202 endast hade 35.4 miljoner i inkomst att leva av. Dessa siffror ställer »samhället sådant det är», i blyxtbelysning.

Så mycket brottsligare är därför den agrarpolitik, som godsägarna och deras bundsförvanter genomför i Sverige. Den går helt ut på att berika de rika och ytterligare pressa de fattiga.

Tag till exempel spannmålspolitiken. Det har ständigt förklarats från regeringshåll, att tullarna och de prisreglerande åtgärderna inte får höja priset på bröd för arbetarna. Efter en beräkning av byrådirektör H. Heyman visar det sig emellertid, att brödpriserna ligger 40 till 80 procent över förkrigspriserna, medan bönderna inte får mera för sin säd än före kriget och det internationella veteindexet i svensk valuta håller sig omkring 70, om 1913 tages som 100. Den nuvarande spannmålspolitiken innebär, att staten påtager sig, att före den nya skörden köpa spannmålsöverskottet till ett pris av 19 öre kilogram för vete och 18 öre för råg. Men detta kan endast storbönder och godsägare dra verklig fördel av. Enligt officiell beräkning odlar 60 procent av Sveriges jordbrukare mindre spannmål än de själva förbrukar. En stor del av dem måste

själva köpa av det fördyrade brödet. Därtill kommer att de fattiga spannmålsodlarna inte kan lagra sin spannmål, till dess staten inlöser den för sitt fastställda minimipris, utan tvingas att avyttra den genast efter skörden, till betydligt reducerade priser (mellan 12 och 15 öre per kilogram). Den nuvarande jordbruksministern Per Edvin Sköld skrev i en valbroschyr hösten 1932: »Spannmålshjälpen följer i sanning bibelordet, att åt den som mycket haver, skall varda givet, men från den som intet haver, skall det varda taget.» Om på den valbroschyren eller inte, så blev dock herr Sköld i kraft av en majoritet bland väljarna jordbruksminister. Denna väljarmajoritet hade givetvis röstat för en annan spannmålspolitik, men i dag kan precis samma bibelspråk sättas som motto över hans och den socialdemokratiska regeringens jordbrukspolitik. I verkligheten har ingen förändring inträffat. *Inte väljarmajoritetens vilja utan den lilla godsägar- och storbondeminoriteten utövar alltså det bestämmande inflytandet över statens spannmåls- och övriga jordbrukspolitik.*

Denna politik har lett till att brödkonsumtionen fallit oroväckande i Sverige. Enligt »Svensk Bageritidskrift» har brödspannmålskonsumtionen under tre år (från 1928/1929 till 1931/1932) nedgått från 194 kilogram per innevånare till 151 kilogram eller med nära en fjärdedel. Avgörande är därvidlag att så många av Sveriges innevånare är arbetslösa och att de fattigaste bönderna med deras familjer av nöd och brist måste inskränka sin brödkonsumtion. Detta är, det som lett till att statens spannmålspolitik gjort bankrutt, att 100,000 ton av 1932 års veteskörd ligger upplagrad och överfyller de statsmagasin, som genom samma brottsliga spannmålspolitik fortsättande av fjolårets skörd måste upptaga ett nytt veteöverskott på 200,000 ton och ett rågöverskott på 60,000 ton. I sitt kalmartal den 19 november erkände också jordbruksminister Sköld att spannmålsregleringen befinner sig i ett prekärt läge. Men han tröstade sig och det svenska folket med att »det nog i alla fall är ganska säkert, att det hela slutar med att vetetröttheten kommer marken att vid ogynnsam väderlek helt enkelt vägra att lämna en rimlig gröda. När vi hunnit dit, reglerar nog naturen bort överflödet och mer till», förklarade han och upplyste att det inte kunde företagas några förändringar i regeringens jordbrukspolitik. Det är inte tal om att se till, att få konsumtionen stegrad genom att låta de arbetslösa och nödlidande få del av dessa överskott. Det ligger inte i linje med den socialdemokratiska regeringens krispolitik — därför att det inte stämmer överens med godsägarnas och kvarntrustens intressen.

Också köttkonsumtionen minskas av samma anledning. Här är resultatet av krispolitiken, att enligt uppgift av organisationschefen för Sveriges slakteriförbund *konsumenterna får betala 50 procent mera för kött och fläsk än före kriget under det att lantbrukarna får 25 procent mindre betalt vid sina leveranser nu mot före kriget.* För att råda bot

mot detta, har regeringen som bekant vidtagit den extraordinära åtgärden att sända trenne experter till Danmark för att lära av socialdemokraten Stauning, hur man en masse enligt teknikens sista ord kan förstöra friska djurkroppar, så att de inte kan ätas av arbetarna.

I sockerfrågan ämnar regeringen fortsätta samma understödspolitik — åt sockertrusten, som på grund därav i fjol kunnat höja utdelningen till aktieägarna med en procent.

Mjölk är den allmännaste avsättningsprodukten för jordbrukarna, även för fattiga. En mjölkregleringspolitik skulle därför enligt förnuflets alla lagar böra bli till understöd även åt de små jordbrukarna. Men också mjölkregleringen har man genom en illfundig politik lyckats att vända till förmån för trustkapitalet. På konsumenternas och huvudmassans av bönderna bekostnad uttages en mjölkskatt, som användes för att finansiera dumping på utlandet och därmed till att fördyra smöret. För att åstadkomma detta erhöll de svenska smörexportörerna under månaderna juli—september i fjol ett anslag av mjölkskattemedlen på över 4 miljoner kronor, varigenom smörpriset kunde hållas i genomsnittligt 80 öre högre pris än det varit utan detta anslag. Som ett led i denna smörfördringspolitik har regeringen infört vad nuvarande jordbruksministern före valet kallade »skottpengar på margarin», så att också denna rena »fattigmansvara» stigit i pris med 20 öre per kilogram.

Äggen är en annan produkt, som huvudsakligen kommer från de fattigaste bondehushållen. Här är det inte fråga om krishjälp, trots att äggen i fjol genomsnittligt var billigare vid uppköpen än året förut. Tvärtom brandskattas äggproducenterna förut genom havretullen och nu genom förbudet mot import av havre och majs med syfte att tvinga dem köpa av det statligt minimiprisgaranterade och fördyrade vetet.

Ingenstans är det fråga om att hjälpa de fattiga bönderna och de arbetslösa. Bönderna och arbetarna måste i stället betala en kännbart stegrad tribut till det trustifierade mellanhandskapitalet, sockertrusten, kvarntrusten, mjölkmonopolet o. s. v. »Åt den som mycket haver, etc.»

Att varaktigt och väsentligt förbättra böndernas läge, att övervinna deras genom krisen ännu mer växande svårigheter är otänkbart så länge kapitalismen består. Den kapitalistiska produktionsordningen är orsaken till det katastrofala läge, i vilket de arbetande bönderna befinner sig. Monopolkapitalismen utplundrar genom olika åtgärder de arbetande massorna, storbönder och godsägare berikar sig på småböndernas nöd.

Kommunisterna vill ta jorden från bönderna — ropar storbönder och godsägare, skriar alla det nuvarande systemets försvarare. Det är inte sant! Bolag och banker har lagligen stulit oerhörda jordområden för bönderna. Och vad de ännu icke stulit kommer de att stjäla, det visar utvecklingen. Kommunisterna däremot kämpar för att de arbetande bönderna skall få jord, tillräckligt för sin bärgning, samt maskiner och övriga levande och döda inventarier, därför mana kommunisterna Sve-

riges arbetande bönder till kamp för *ersättningslös expropriering av kyrkans och bolagens jord, godsägarnas och storböndernas väldiga jordområden samt därtill hörande levande och döda inventarier och fördelning därav bland de arbetande, jordfattiga bönderna, arrendatorer och lantarbetare.*

Det ges endast en utväg ur den kris som nu drabbar landsbygdens fattiga bönder och det är frigörelsen ur kapitalistiskt slaveri. I kampförbund med industrins arbetande massor och under ledning av det kommunistiska partiet kan de arbetande bondemassorna stöta det system som i dag är orsaken till nöden och eländet bland de arbetande massorna och upprätta sitt herravälde samt tillsätta en verklig arbetar- och bonderegering. Endast på detta sätt kommer jorden att tillhöra de arbetande bönderna, endast på detta sätt kan bönderna finna en utväg ur nöd och elände samt vänta sig en bättre framtid.

En sådan verklig arbetar- och bonderegering, stödd på de arbetande massorna skulle genast genomföra alla åtgärder som medförde verklig och betryggande hjälp åt de arbetande bönderna. En sådan regering skulle genast stryka ett brett streck över alla skulder samt sörja för att tillräckligt med jord och inventarier ställdes till förfogande.

Men är en sådan utväg möjlig som kommunisterna föreslår?

Den är möjlig! I ett land — på en sjättedel av jorden — i Sovjet-Unionen har de arbetande bönderna i förbund med industrins arbetare och alla av kapitalismen utplundrade skikt under ledning av det kommunistiska partiet störtat kapitalisternas, godsägarnas och storböndernas välde och tagit makten i egna händer. Där är godsägarnas, storböndernas, bolagens, kyrkans och furstarnas jord och inventarier nationaliserade. I samband med uppbyggandet av socialismen och det klasslösa samhället, har de arbetande bönderna numer övertygade av hundrade exempel och sin egen erfarenhet, övergått till uppbyggandet av kollektiva jordbruk.

Arbetar- och bonderegeringen i Sovjet-Unionen hjälper genom en rad av åtgärder de arbetande bönderna. Sovjetstaten beviljar bönderna lån, förser dem med konstgödning och utsäde av förstklassig kvalitet, ställer agronomer och veterinärer kostnadsfritt till förfogande, organiserar traktorstationer, möjliggör för böndernas söner och döttrar kostnadsfri utbildning vid lantbruksskolor och de högsta agrarvetenskapliga institut. Skattebefrielse genomföres för en stor del av bönderna, deras kulturella behov tillgodoses i en tidigare okänd omfattning. Sovjetmakten har frigjort de arbetande bönderna från utplundring och förtryck. Sovjet-Unionens exempel bevisar inför hela världen att endast den proletära revolutionen förmår att varaktigt och väsentligt förbättra de arbetande böndernas läge.

Därför förklarar det kommunistiska partiet för Sveriges arbetande bönder: endast genom förbund med arbetarklassen under ledning av det kommunistiska partiet i kamp för kapitalismens störtande kan de arbetande bönderna befrias från alla de svårigheter under vilka de nu lever. Mer

än allting annat fruktar den besittande klassen, storkapitalister och storgodsägare, att de arbetande bönderna skall bli medvetna om den kraft de besitter om de kämpar gemensamt med arbetarklassen under ledning av det kommunistiska partiet. Därför sprider man legenden om att kommunisterna vill ta jorden från bönderna, därför hetsar man mot Sovjet-Unionen allt i syfte att behålla makten för kapitalistisk utsugning och utplundring i alla dess former.

De arbetande bönderna har endast en utväg ur krisen, med all dess nöd och allt dess elände. Det är att störta kapitalismens orättfärdiga utplundringssystem, att gemensamt med de arbetande massorna i industrin kämpa för en revolutionär utväg ur krisen för att erövra makten åt de arbetande i stad och på landsbygd genom den proletära diktaturen.

Kommunistiska partiet söker i dag organisera bönderna till kamp i deras svåra läge kring följande krav:

1. Omedelbart avskrivande av alla små- och medelbönders, alla småarrendatorers, alla egnahemsägares obetalda skatter.

2. Fullständig skattebefrielse för småbönder och småarrendatorer. Skatte-
lindring för mellanbönderna.

3. Förbud mot alla exekutiva auktioner och utmätningar för ränte- och hypoteksskulder för småbönder, egnahemsägare och hypoteksanstalter.

4. Avskaffandet av alla tullar som fördyrar de arbetande böndernas nödvändighetsartiklar.

5. Avskaffandet av inmalningstvång och mjölkskatt samt alla liknande bestämmelser som fördyrar livsmedlen.

6. Omedelbart understöd i form av kontanthjälp åt småbönder som vid sidan av sitt jordbruk tvingats att arbeta hos bolag och andra företag för att bärga sig men nu äro arbetslösa.

7. Upprättandet av en statsfond för medel åt småbönder och fattiga arrendatorer till utsäde, kreatursfoder, konstgödsel, redskap o. s. v. utan återbetalningsskyldighet.

8. Statlig ålders-, olycksfalls- och invaliditetsförsäkring för alla småbönder och arrendatorer.

9. Arrendeavgifternas strykande för småarrendatorer och torpare. Besittanderätt utan ersättning garanteras.

För att möjliggöra dessa kravs genomförande vidtages motsvarande lagstiftningsåtgärder, skärpt beskattning av de stora förmögenheterna, nedsättning av de högst betalda statliga tjänstemännens löner, indragandet av alla anslag till militärväsendet, kyrkan, polisen och kungahuset.

Alla försvarare av den nuvarande samhällsordningen, alla värnare av fortsatt kapitalistisk utplundring kommer att förklara dessa krav orimliga och ogenomförbara. Men vi kommunister svarar:

om de arbetande massorna i stad och på landsbygd, om alla av kapitalismens system utplundrade sluter sig samman till gemensam kamp för sina intressen kommer inte endast dessa för dagen ställda krav att genomföras

utan också det program som helt frigör de arbetande massorna ur kapitalistiskt slaveri vilket för de arbetande bönderna är:

konfiskering av godsägarnas, storböndernas, bolagens och kyrkans skogar och jord, med samtliga inventarier och deras övergång i de arbetande massornas händer som genom sin regering genomför en kostnadsfri fördelning av dessa konfiskerade egendomar till jordfattiga bönder, småarrendatorer och lantarbetare.

Från dessa principiella utgångspunkter konstaterar kommunistiska partiet att inga av riksdagen företagna åtgärder bringar hjälp annat än åt storjordbrukarna. Då denna hjälp måste betalas av det stora flertalet jordbrukare, av arbetarna och andra fattiga konsumenter har den dömt sig själv. Vi föreslår därför,

att riksdagen i skrivelse till regeringen begär utredning och förslag om avskaffandet av alla tullar, acciser, tvångsregleringar och dylikt som fördyrar småböndernas och arbetarnas behovsartiklar.

Stockholm den 23 januari 1934.

Hilding Hagberg.

J. H. Brädefors.